

Vukics Ferenc: Megyünk az Öregekhez

Belső Somogyban az emberek azt mondják, hogy az emberek, amikor eltávoznak innen a Földről, akkor a gyermekeik lelkében élnek tovább. Mindenki a gyermekei lelkében él tovább. Föl is írják a sírokra: Csak azok halnak meg, akiket elfelejtenek. Senki más nem hal meg, csak kiket elfelejtenek. Azt is mondják, hogy az ember a pokolra, vagy a mennyországba kerül, de úgy kerül pokolra, hogy a gyermekeinek az élete lesz pokol, és akkor, miután ő a gyermekei lelkében él tovább, ezért pokolra kerül. Ha a gyermekei biztonságban, jóban és szép dolgokban élnek, akkor pedig a mennyországba kerülnek, azért mert a gyermekeink lelkében élnek tovább. Az Öregek azt mondják, hogy a megszületendő gyermekek nem a szülőkre hasonlítanak jobban, hanem a nagyszülőket formázzák, és ez egy figyelmeztetés a Teremtőtől. Amikor meglátja valaki azt, hogy hát ez a legényke pont úgy néz ki, pont úgy csillog a szeme, pont úgy igazítja a haját, pont úgy tartja a kezét, mint ahogyan én, az a Teremtőnek egy jelzése: Nézd te ember, ott születél meg most mégegyszer. Még életedben láthatod magadat. Most szedd össze magad, és mindent, amit a világról szépet, jót, biztosat, és igazat tudsz, azt add át neki, azért, hogy ő ne botoljon meg annyiszor az életében, mint ahányszor te tetted meg. ...

Magyar emberek, ne feledjétek, hogy valamikor itt előttetek magyar emberek éltek.

Értetek éltek, dolgoztak, cselekedtek és munkálkodtak, vérüket, könnyüket, verejtéküket hullajtották azért, hogy néktek otthonotok, hazátok, családotok és jövőtök legyen.

Magyar emberek, a kutya mindenit, ne felejtsetek a rég volt magyar embereket.

Magyar emberek, ne felejtsetek, hogy azok, akik az életben előttetek jártak, azok a halálban is előttetek tartanak. S amikor majd nektek is csengetik majd az utolsót, és átléptek azon a bizonyos kapun, reméljük, hogy a túoldalról így köszöntenek majd:

Hé te lélek, én megismerlek téged! Te magyar ember vagy, vártunk már nagyon. Építettünk néked itt is otthont, s hazát!

Magyar emberek, a kutya mindenit, ne felejtsetek el a rég volt magyar embereket. S ha nem felejtitek el őket, akik értetek annyit dolgoztak és küzdöttek, és valamit megtanultok abból, amit ők rátok hagytak... Mit hagytak rátok? Hogy kell élni, azt rátok hagyták... És mindent megadtak hozzá, hogy hogy kell élni. És ti nagyon gyorsan elfelejtettétek...

Ha újra tanuljátok, akkor reméljük, hogy a Teremtő Isten megengedi odafönről, hogy megnézzétek, hogy a gyermekeitek milyen szép Magyarországot fognak építeni.

Köszönöm szépen.

Részlet Vukics Ferenc: A Baranta Szellemissége c. előadásból,

2. Tudomány és Spiritualitás Konferencia, 2019. 06.15, lejegyezte Csörgő Tamás, 2019. 07. 21-én.

<https://indico.cern.ch/event/820183/>

